

Arrest

nr. 70 261 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 en 23 mei 2011 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op respectievelijk 11 april 2011 en 30 juni 2011, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, dient op 3 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Naam:

M. I., (...), ° 17/09/1966

Nationaliteit: Kirgizstan (Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Ook al kon betrokkene op 03.02.2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24.01.2011 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad, dan nog ontslaat dat haar niet van in zijn aanvraag d.d. 03.02.2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9ter zelf in voege is sinds 10.01.2011. Het medisch getuigschrift dd 17.01.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.”

Op 11 april 2011 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 april 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Naam:

M. I., (...), ° 17/09/1966

Nationaliteit: Kirgizstan (Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 13/04/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.”

Op 30 juni 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op wat de eerste bestreden beslissing betreft. De verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“De verwerende partij laat gelden dat het door verzoekster ingediende annulatieberoep onontvankelijk is wegens laattijdigheid in zoverre deze gericht is tegen de beslissing dd. 29.03.2011 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde immers op 11.04.2011, zoals blijkt uit de door verzoekster ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

(...)

Terwijl het art. 39/57, 2° lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring dus ingediend te worden binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Houdt men rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoeker bij verzoekschrift 14.07.2011 ingestelde procedure laattijdig.

Terwijl verzoeksters naakte beschouwingen, waarbij uiterst summier wordt gesteld dat zij pas op 30.06.2011 kennis heeft genomen van deze bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande uiteraard niet ernstig is.

*Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verwerende partij onontvankelijk *ratione temporis* in zoverre de beslissing dd. 29.03.2011 wordt geviseerd.”*

2.1.2 In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bestreden beslissingen haar op 30 juni 2011 ter kennis zijn gebracht.

2.1.3 Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

Artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

1° (...)

2° (...)

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° (...).”

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing van 29 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, reeds een eerste maal rechtsgeldig aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 11 april 2011. Dezelfde beslissing van 29 maart 2011 wordt, om een niet gekende reden, een tweede maal aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 juni 2011. Uit beide akten van kennisgeving blijkt dat verzoekster zowel op 11 april 2011 als op 30 juni 2011 eigenhandig ondertekende ter kennisname. Verzoekster heeft zich derhalve aangemeld voor de betekening van de bestreden beslissing op 11 april 2011, wat verzoekster overigens niet betwist. Verzoekster toont daarenboven niet aan dat zij op 11 april 2011 geen kennis zou hebben genomen van de bestreden beslissing. De stukken van het administratief dossier laten evenmin toe vast te stellen dat verzoekster op 11 april 2011 niet op de hoogte zou zijn geweest van de inhoud van de bestreden beslissing. Bijgevolg is de eerste kennisgeving rechtsgeldig

gebeurd en heeft de beroepstermijn reeds bij de eerste kennisgeving aanvang genomen. Een tweede kennisgeving doet geen nieuwe beroepstermijn lopen, wanneer de eerste kennisgeving geldig was (zie ook J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 468).

De Raad stelt aldus vast dat de kennisname van de bestreden beslissing van 29 maart 2011 door verzoekster geschiedde op 11 april 2011. Derhalve was woensdag 11 mei 2011 de uiterste datum waarop verzoekster een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 4 juli 2011 ingediende beroep, laattijdig, en bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis* is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; o.c., nr. 416).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is, in de mate waarin het is gericht tegen de beslissing van 29 maart 2011, onontvankelijk *ratione temporis*.

2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij vervolgens een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de derde bestreden beslissing, omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werd reeds op 11 april 2011 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft tegen dit bevel geen beroep ingesteld zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de derde bestreden beslissing niet onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is, in de mate waarin het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2011, onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

"2.1. Eerste middel

Schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31 december 1980; hierna de Vreemdelingenwet); Doordat de staatsecretaris van migratie- en asielbeleid de aanvragen 9ter van Vreemdelingenwet van verzoekster tot tijdelijke verblijfsverlenging om medische redenen onontvankelijk heeft verklaard; Terwijl overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde;

*Dat verzoekster ernstig ziek is, zoals blijkt uit de medisch getuigschriften (zie stuk 4 en 5) die werden voorgelegd in het kader van de aanvragen artikel 9ter; dat verzoekster in haar land van herkomst geen toegang heeft tot de nodige medicatie en behandeling; dat als verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, dit aldus een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; Dat aldus artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid geschonden wordt;
Dat het middel ernstig is.”*

“2.2. Tweede middel

*Schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de rechten van verdediging;
Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991);
Van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
Doordat de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid in zijn bestreden beslissing van 29.03.2011 stelt: “Het medisch getuigschrift dd. 17.01.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte”;
Doordat de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid in zijn bestreden beslissing van 23.05.2011 stelt: “Het standaard medisch getuigschrift dd. 13.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk”;
Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen moeten worden gemotiveerd; dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat (de opgelegde motivering in de akte) afdoende moet zijn;
Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid;
Dat de motivering afdoende is in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden;
Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen moet worden omkleed;
Dat de medische getuigschriften die verzoekster heeft voorgelegd in het kader van haar aanvragen van 03.02.2011 en 26.04.2011 wel degelijk de graad en de ernst van de ziekte van verzoekster omschrijven;
Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen; dat de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden dient te zijn;
Dat de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid aldus niet juist gemotiveerd zijn;
Dat men niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden;
Dat de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing aldus artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de rechten van verdediging schendt;
Dat het middel ernstig is.”*

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze in de toelichting van het tweede middel niet enkel weergeeft, maar ook aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Wat vervolgens de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de verwerende partij van oordeel dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige en inhoudelijk ondersteunende motieven is omkleed. Verwijzend naar de bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing duidelijk de “*op [de] feiten toepasselijke rechtsregels*” bevat en uitlegt “*hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid*”.

In de mate waarin verzoekster een schending aanvoert van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen voorbijgaan aan de in voormelde bepaling expliciet geformuleerde ontvankelijkheidsvereisten. Volgens de verwerende partij dient het standaard medisch getuigschrift conform artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet

uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing werd genomen om reden dat de graad van ernst van de aandoening niet blijkt uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten. Volgens de verwerende partij staat op het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 13 april 2011 onder "*Diagnose: (gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend)*" enkel vermeld "*depressie met angstaanvallen*". Een eenvoudige lezing van het medisch getuigschrift toont aan dat melding wordt gemaakt van de ziekte, doch niet van haar graad van ernst. Hoewel het beroep tegen de beslissing van 29 maart 2011 onontvankelijk is, laat de verwerende partij volledigheidshalve gelden dat het medisch attest *d.d.* 17 januari 2011 evenmin melding maakt van de graad van ernst van de aandoening. Verzoeksters beschouwingen als zou uit de standaard medische getuigschriften blijken dat zij ernstig ziek is, kunnen niet worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst van de aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoekster de schending aanvoert.

3.1.3 Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoekster aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

In het eerste en tweede middel betoogt verzoekster dat het in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorgelegde medisch getuigschrift wel degelijk de graad van ernst van de aandoening omschrijft. Verzoekster stelt verder dat uit het door haar overgemaakte medisch attest blijkt dat zij ernstig ziek is. Verzoekster is tevens de mening toegedaan dat zij in haar land van herkomst geen toegang heeft tot de nodige medicatie en behandeling; een terugkeer naar haar land van herkomst houdt aldus een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch getuigschrift van 13 april 2011 dat verzoekster voorlegde bij haar aanvraag van 26 april 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: “*Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Depressie met angstaanvallen*”. In het medisch attest wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (minimum zes maanden).

Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat bij “*diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen*” enkel wordt vermeld wat de aandoening is met vermelding van een symptoom. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters stelling als zou uit het in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf overgemaakte medisch getuigschrift blijken dat zij ernstig ziek is, kan niet met goed gevolg worden opgeworpen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat de graad van ernst van de aandoening moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat de graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit het geheel van het medisch attest.

Voor zover verzoekster laat gelden dat zij in haar land van herkomst geen toegang heeft tot de nodige medicatie en behandeling en een terugkeer naar haar land van herkomst aldus een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, stelt de Raad vast dat deze opmerkingen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en *in casu* niet ter zake doen, nu de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard en de gegrondheid niet aan de orde is.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster de schending van het beginsel van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. Inderdaad, de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken doch niet op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan de schending ervan dan ook niet dienstig inroepen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET